

— Ето що, Танчо! Я бжди ти по-умень и не прави зло на кжщата си! увѣрявамъ та, че ти нѣма да са раскаешъ, ако послушашъ моите сжвѣти. Халиль-ефенди е добаръ човѣкъ и милостивъ турчинъ. . . На ти парички. . . Земи ги и благодари. . . И Нейко извадилъ изъ поѣсътъ си една кесия и подалъ я Танчу.

— Що? извикалъ Танчо. Какви пари? Казвай, стара сатано, казвай, стари хайдутину, какви пари! . . . Казвай, или ща да та задуша, като врабче.

— Какво правишъ ти, бре Танчо? Защо викашъ? Защо са ти сжрдишъ на мене? Не сжмъ азъ кривъ. . . На Халиль-ефенди са хареса твоята джщеря Злата, и той я зема въ кжщата си! Въ какво сжмъ азъ кривъ? Ней не ще да бжде лошаво у него, — истина ти казвамъ. Помисли си ти малко и ще да видишъ, че азъ ти говора истина. . . Азъ сжмъ ти приятель. . .

— Тоя дяволъ и самъ желае да испита